

Thơ Nguyễn Bắc Sơn

Sinh (năm 1944) và sống tại Phan Thiết. Trước 75, bị động viên vào quân đội Sài Gòn ; nổi tiếng với tập thơ Chiến tranh Việt Nam và tôi (1972). Cha đi kháng chiến, tập kết, sau này về hưu với quân hàm trung tá Quân đội nhân dân. Hai bài thơ đầu trích từ ở đời như một nhà thơ đông phương (nxb đồng nai, 1995), bài thứ ba từ Tiêu Dao Bảo Cự : Hành trình cuối đông (nxb Văn Nghệ, California, 1995).

Giai nhân và sách vở

Ta đọc ba ngàn quyển sách
Xong rồi chẳng nhớ điều chi
Ta chỉ nhìn em một cái
Sao mà nhớ đến mê si

Tâm hồn trẻ thơ

Buổi sáng mang tiền đi hót tóc
Vô tình ngang một quán cà phê
Giang hồ hảo hán dăm thằng bạn
Mải mê tán dóc chẳng cho về.
Về đâu, đâu cũng là đâu đó
đâu cũng đều hiu đất Hán Hồ
Hót tóc cạo râu là chuyện nhỏ
Ba ngàn thế giới cũng chưa to.
Tháng giêng ngồi quán, quán thu phong
Gió Nhạn môn quan thổi chạnh lòng
Chuyện cũ nghe đau hồn tứ xứ
Thương Kiều Phong nhớ tiếc Kiều Phong.
Bày ra một ván cờ thiên cổ
Thua trận nhà người cú trả tiền
Mẹ nó, tiền ta đi hót tóc
Gặp ngày xúi quẩy thua như điên.
Tháng giêng có kẻ đi tìm cúc
Nhưng cõi đời không có Cúc Hoa
Thấy đám phù bình trên mặt nước
Biết mình đi lộn nẻo bao la.
Lạng quạng ra bờ sông ngó nước
Trên trời dưới nước gặp ông câu
Ta câu con đú, người câu đến
Chung một tâm hồn tất gặp nhau.
Ghé thăm ông bạn trồng cây thuốc
Mời nhau một chén rượu trường sinh
Bát cơm tân khổ trong tù ngục
Câu chuyện năm năm khiến giật mình
Khi gà Yêu Ly đâm Khánh Kỳ
Là đâm trúng phải trái tim mình

Sông Mường Mán không dung hào kiệt
Muôn đời bóng núi đứng chênh vênh.
Nằm ngủ dưới cây nghìn cánh hạc
Đường như mặt đất tiết mùi hương.
Ngủ thẳng một lèo chiều mới dậy
Đường như mình cũng mộng Hoàng Lương.
Đường như đứa trẻ nghìn năm trước
Bây giờ đây vẫn trẻ trong ta.
Khi về râu tóc còn nguyên vẹn
Một ngày loáng thoáng một ngày qua.

Chuyện hai bố con tôi

Cái ngu đàn của kẻ thông minh
Là Cái đó chính là Cái đó
Bố qua đời đúng năm năm
Tôi viết bài thơ này
để tâm sự cùng một người khuất núi
Thuở sinh tiền
ông rất thương tôi
Và tôi rất thương ông
Nhưng hai chúng tôi
đúng là hai người đàn ông có bề ngoài lãnh đạm
Bố tôi ước mơ làm cho loài người sung sướng
Và thế là ông từ tuổi thanh xuân
Cùng bạn bè đi làm cách mạng
ông làm cách mạng chừng nào
Thì loài người càng thêm sặc máu
Tôi ước mơ cõi đời tốt đẹp
Và thế là tôi làm thơ ca tụng loài người
Tôi càng ca tụng chừng nào
Thì loài người càng xấu xa chừng nấy
Bi kịch của bố con tôi
Là bi kịch của hai thằng tây đen
Cùng đi kiếm con mèo đen
Trong đêm đen mù mịt
Các vị thánh hiền thời xưa
Bảo thế giới loài người
Giống như chiếc đuôi cong
Của loài chó
Chúng ta là những đứa trẻ con
Chổng khu vượt chiếc đuôi này cho thẳng
Vượt cho thẳng rồi
Thả tay ra là nó cong trở lại
Nếu mỗi chúng ta có làm điều gì tốt đẹp
Chẳng qua là để phát huy một tấm lòng son
Còn trái đất cứ ngày đêm sáng tối
Thịnh đã rồi suy
Suy rồi lại thịnh

Bố ơi bố đã ra về
Con ở lại làm thơ và chữa bệnh
Chúng ta đến nơi này để phát huy một tấm lòng son
Thành hay bại chỉ là chuyện vặt.

Nguyễn Bắc Sơn